

Ο Ιωσήφ ο πάγκαλος τέλειος μιμητής του Χριστού.
π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Μεγάλη εβδομάδα

Στον όρθρο της Μεγάλης Δευτέρας η Εκκλησία «ποιείται μνήσαν του μακαρίου Ιωσήφ του παγκάλου», που τρόπον τινά είναι προτύπωση του Κυρίου και πάσχει και αυτός, όπως ο Κύριος, εκατοντάδες χρόνια πιο μπροστά.

Μας δίδεται ευκαιρία, αν δεν το έχουμε κάνει, να προσέξουμε ιδιαίτερα όλη την ζωή του αγίου Ιωσήφ, την όλη στάση του Ιωσήφ του παγκάλου. Τη ζωή αυτή που μιμήθηκαν και προ Χριστού και κυρίως μετά Χριστόν, όλοι εκείνοι οι οποίοι αγάπησαν τον Χριστό και τελικά θέλησαν να μιμηθούν τον Χριστό.

Διότι σ' όποια εποχή κι αν ζει κανείς, αν είναι του Θεού, είναι του Θεού· αν έχει μέσα του το Πνεύμα του Θεού, έχει Πνεύμα Θεού, αν ο Θεός βρίσκει στην ψυχή, την άλφα ή την βήτα, ακριβώς τη διάθεση εκείνη που θέλει να βρει, ο Θεός ευλογεί, χαριτώνει, φωτίζει κι οδηγεί, σ' όποια εποχή κι αν είναι κανείς και κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες. Και καθόμαστε εμείς σήμερα και λέμε «δεν μπορούμε, είναι δύσκολα τα πράγματα» και φέρνουμε διάφορες προφάσεις.

Ούτε είναι παραμύθι η περίπτωση του Ιωσήφ. Είναι αλήθεια. Τα ίδια του τα αδέρφια τον καταδικάζουν. Τα ίδια του τα αδέρφια θέλουν

να τον φονεύσουν, τα ίδια του τα αδέρφια τον πουλούν να πάει στα ξένα. Κι αυτός, καθώς βαθιά μέσα του διαισθάνεται ότι αυτό είναι το θέλημα του Θεού, σαν να μην έχει στόμα, σαν να μην έχει μέσα του βούληση να αντιδράσει στον τρόπο με τον οποίο του φέρονται τ' αδέρφια του.

Πονάει, βέβαια, και συντρίβεται κυριολεκτικά από την συμπεριφορά των αδελφών του, όμως έχει μέσα του τη φωνή του Θεού, έχει μέσα του αυτή την Χάρη του Θεού, που τον φωτίζει να κάνει αυτό που πρέπει. Δεν αντιμιλά, δεν αντιδρά, δεν διαμαρτύρεται, δεν βλέπουμε τίποτε τέτοιο. Και πηγαίνει ξένος στους ξένους, στην Αίγυπτο και υφίσταται όλα εκείνα που γνωρίζουμε.

Θα παρακαλέσω εδώ να το προσέξουμε αυτό: και από μέρους του Θεού μοιάζουν τα πράγματα σαν να είναι εγκαταλελειμμένος. Ένας οποιοσδήποτε από μας, έτσι όπως είμαστε μαθημένοι και όπως τα παίρνουμε τόσο λάθος τα πράγματα, «πού είναι ο Θεός, γιατί με εγκατέλειψε ο Θεός;» θα λέγαμε. «Γιατί δεν εμπόδισε τ' αδέρφια μου να φερθούν έτσι;» «Γιατί δεν εμπόδισε αυτή τη γυναίκα και μ' έβαλε σε πειρασμό και αναγκάστηκα να φύγω από το σπίτι, όπως έφυγα;» θα έλεγε άλλος στη θέση του Ιωσήφ. Και τελικά μπήκε και στη φυλακή.

Ο Ιωσήφ δεν λέει τίποτε από αυτά, τίποτε. Τίποτε. Βαθιά μέσα του έχει τη φωνή του Θεού, έστω κι αν σιωπά ο ουρανός, έστω κι αν σιωπά τρόπον τινά ο Θεός. Διότι έμεινε δύο χρόνια στη φυλακή, δύο χρόνια χωρίς κανένα λόγο, εντελώς άδικα. Και έμεινε εκεί. Αλλά ο Θεός είναι ο Θεός· μπορεί να αργεί, αλλά δεν λησμονεί, όπως λέγεται, έρχεται η ώρα που Εκείνος θα θελήσει.

Δεν απασχολεί τον Ιωσήφ αν αργεί ή δεν αργεί ο Θεός. Και γι' αυτό, όταν αργότερα φανερώθηκε στα αδέρφια του που είχαν τρομοκρατηθεί, «Μη φοβάστε από μένα», τους λέει, «μη φοβάστε, εγώ είμαι του Θεού» (Γεν. 50:19). Πόσα χρόνια πριν έρθει ο Χριστός έζησε ο Ιωσήφ κι ήταν τέλειος μιμητής του Χριστού, ναι, τέλειος άνθρωπος του, αν θέλετε να το πω, τέλειος οπαδός του, υπήκοός του. Και έφτασε στην ανάσταση.

Πόσοι από μας τους χριστιανούς τώρα κατά τη Μεγάλη Εβδομάδα, που μας δίδεται η ευκαιρία έτσι ή αλλιώς και που εμείς πλέον έχουμε ενώπιόν μας τον ίδιο τον Κύριο, πόσοι από μας τους χριστιανούς θα τα δούμε έτσι τα πράγματα, έτσι θα τα πάρουμε και θα υπάρξει αυτή η διάθεση μέσα μας, ώστε να μας αναλάβει ο Κύριος, να μας φωτίσει, να

μας οδηγήσει; Να υπάρχει αυτή η διάθεση μέσα μας και να πάθουμε και να περιφρονηθούμε και να χλευασθούμε και ν' αδικηθούμε και όντως να συσταυρωθούμε με τον Χριστό και όντως να φτάσουμε στην ανάσταση με τον Χριστό;

Αυτό το “πόσοι από μας” τίθεται έτσι ως ερώτημα με την έννοια όλοι να προβληματισθούμε, όλοι να συγκλονισθούμε και τελικά να κάνουμε αυτό που πρέπει να κάνουμε.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου “Σταυροαναστάσιμα”, Β' έκδοση, Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2003, σελ. 74.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>